

И ти ли, дѣдо Йове, не забрвяхъ светитѣ дни ?
Дѣдо Йовъ

. Какъ ще, чеда, какъ ще !
Поклади е Поклади за Великдень . . . ,
А хора сме

Сгрѣшаваме неволно.

Пъкъ нѣкога го сгруваме и волно.

Та редно е: на този святи день —

Предъ Господа да преклонимъ глави.

(Погледва ги просълзенъ)

За туй чеда, съсъ старитѣ си кости,
запжихъ се съсъ всички да се видя,
които съмъ неволно докачилъ,
да ми простятъ. Кой знай по Великдень
ще бжда ли щастливъ а ми се иска

(Зацѣхва се и спира)

Първиятъ.

Какво ти жали душата още, дѣдо ?

Дѣдо Йовъ.

Да видя пакъ средъ селото ни храмъ
издигнатъ — та тогазъ и да умра . . .

Първиятъ.

Дано, дано! И ние съ тебъ желаемъ
да бжде то !

Дѣдо Йовъ.

. Азъ вѣрвамъ. То ще бжде !
Следъ лошо врѣме идва слънчевъ день . . .
тъй мисля азъ — очаква ни добро . . .

(Мълчание)

Първиятъ.

. Тъй ще да е Ей, бабичката моя
разправя че, нощесъ въ потайно врѣме,
кога се раждалъ първиятъ унукъ
Епитроповъ, довзела скрита речъ . . .

Дѣдо Йовъ. (Недочуль).

Какво каза? . . .

Първиятъ.

. Орисницитѣ чула . . .
наричали: войвода то да бжде . . .